

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 229.707 van 29 december 2014

in de zaak A. 214.568/XIV-36.147

In zake: Abdelkader LADJALI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Mathieu Langerock
kantoor houdend te 8310 Sint-Kruis
Dampoortstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 25 december 2014, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de directeur van de gevangenis te Brugge van 20 december 2014 waarbij aan verzoeker de tuchtstraf van 30 dagen ATV wordt opgelegd, vm inbegrepen, van 19 december 2014 tot en met 17 januari 2015 en 1 maal tafelbezoek toegestaan.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 29 december 2014, om 14.00 uur.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Mathieu Langerock, die verschijnt voor verzoeker, en attaché Xaveer Lavreyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is gedetineerd in de gevangenis te Brugge.

3.2. Op 20 december 2014 wordt aan verzoeker de tuchtsanctie opgelegd van 30 dagen ATV (afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte), “vm inbegrepen”, van 19 december 2014 tot en met 17 januari 2015 en “1x maal tafelbezoek toegestaan”. Deze beslissing steunt op de volgende motivering:

“[...]

Er was een controle op het gebruik van gsm's op de afdeling. Er werd vastgesteld door verschillende personeelsleden dat betrokkene een gsm vasthad. Deze vaststelling gebeurde met open deur. Toen de vraag werd gesteld het toestel af te geven, verwijderde betrokkene de gsm door deze in het toilet te werpen en door te spoelen. We moeten echter niet twijfelen aan de vaststelling van het personeel. We beschouwen de inbreuk als bewezen. De gedetineerde heeft tot plicht er zorg voor te dragen dat hij door zijn gedrag ten opzichte van het personeel, medegedetineerden en andere personen de orde en de veiligheid niet in gevaar brengt of verstoort (Art. 106 § 1 van de Basiswet 12.1.2005)

Het is voor gedetineerden verboden om in het bezit te zijn van mobiele telefoons en het toebehoren hiervan. (p.9 huishoudelijk reglement)

De gedetineerde moet de bevelen of instructies opvolgen van het personeel met betrekking tot de handhaving van de orde en de veiligheid en tot de uitvoering van de reglementen. (Basiswet, art.106§2)

[...]”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert aan dat het feit dat de sanctie van 30 dagen nu nog steeds loopt de gevraagde schorsing uiterst dringend maakt en dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zou komen. Verder benadrukt hij dat er op heden een beroepsprocedure loopt bij het hof van beroep te Gent waarvan de behandeling werd uitgesteld naar 15 januari 2015 – ter terechtzitting gecorrigeerd naar 16 januari 2015. Verzoeker meent dat hij zich “in de gegeven omstandigheden” ingevolge de lopende tuchtsanctie “dan ook onvoldoende [kan] voorbereiden op deze zaak”. Verzoeker wijst er tot slot nog op dat hij diligent heeft gehandeld.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een

toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-2013, 5-227/1, 13).

7. Uit wat voorafgaat volgt dat het argument dat de tuchtstraf uitvoering kent en dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de gewone schorsingsprocedure dan ook te laat zou komen, op zich niet volstaat opdat voldaan zou zijn aan de wettelijke voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid. Voorts is diligent optreden bij het inleiden van een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid een noodzakelijke vereiste, maar het enkel voldoen aan deze eis volstaat op zich niet.

Verzoeker voert ook aan dat hij zich onvoldoende zal kunnen voorbereiden op de beroepsprocedure die hangende is bij het hof van beroep te Gent. Los van de vaststelling dat hij op geen enkele wijze uiteenzet hoe de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zijn voorbereiding op die procedure zou bemoeilijken of verhinderen, merkt de Raad van State op dat verzoeker, indien nodig, voor het hof van beroep kan opwerpen dat zijn detentievoorwaarden hem verhinderden om zijn verdediging terdege voor te bereiden, zodat het in voorkomend geval aan het hof van beroep zal toekomen om over dit verweer uitspraak te doen. Verzoeker maakt aldus niet *in concreto* aannemelijk dat hij door de strafuitvoering zich in een toestand bevindt met onherroepelijke schadelijke gevolgen die de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering rechtvaardigen.

8. De uiterst dringende noodzakelijkheid is niet aangetoond

VI. Conclusie

9. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentwintig december tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,
bijgestaan door

Nick Hollevoet,

kamervoorzitter,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Geert Debersaques